

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 83: P- 822/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ORJENE TRBOVIĆ iz Zagreba, Svetošimunska cesta 86, OIB: 24907336840, zastupana po punomoćnici Marini Konrad, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Rački i kolege j.t.d. Zagreb, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, zastupana po punomoćniku Krunu Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 18. svibnja 2025., u prisutnosti tužitelja osobno i zamjenika punomoćnika tužitelja Joška Prnjaka, odvjetničkog vježbenika i punomoćnika tuženika Marka Metelka, odvjetnika, dana 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i nepoštена odredba članka 2. st. 7. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3215647178, kreditna partija broj: 7104451833 od 10. veljače 2009. godine sklopljenog između tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i tužitelja ORJENE TRBOVIĆ iz Zagreba, Svetošimunska cesta 86, OIB: 24907336840, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Alena Juroša iz Zagreba dana 13. veljače 2009. pod brojem OV-275/09; a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku, ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, da tužiteljici ORJENI TRBOVIĆ iz Zagreba, Svetošimunska cesta 86, OIB: 24907336840, isplati iznos od 507,70 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate tekuće od dana 25.02.2009.g. do isplate, koje se do 31. srpnja 2015. godine određuju uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine određuje se za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja

kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da da tužiteljici ORJENI TRBOVIĆ iz Zagreba, Svetošimunska cesta 86, OIB: 24907336840 naknadi prouzročeni trošak od 464,04 EUR sa zateznim kamatama od 22. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako sud ona i tuženik dana 10. veljače 2009. sklopili Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3215647178, kreditna partija broj: 7104451833, koji je potvrđen kod Javnog bilježnika Alena Juroša iz Zagreba dana 13. veljače 2009. pod brojem OV-275/09, a prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 73.000,00 EUR, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. Tužitelj ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 2. st. 7. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora. Ugovorna odredba iz članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ je nepoštena i ništetna. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U navedenim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (Sud EU koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno je da čl. 2., čl. 4. st. 2 i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak zajma

nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju čl. 4 st. 2. navedene direktive u pravni poredak te države članice. Čl. 3 st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 96. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan. Dodatno tužitelj ističe kako je čl. 96. st. 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07) propisano: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. istog članka propisano: (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Slijedom navedenog, a budući je nesporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. 2 Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, čl. 102. st. 1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tužitelja; tužitelju je naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 3.825,23 HRK. Iz dopisa tuženika od 13. listopada 2025. proizlazi da je gore navedena naknada naplaćena dana 24. veljače 2009. u kunsnoj protuvrijednosti od 3.825,23 kn; a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 kn iznosi 507,70 EUR. Isto predstavlja visinu tužbenog zahtjeva, a koji iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja.

Slijedom navedenog potražuje od tuženika utvrđenje ništavim odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu, isplatu navedenog iznosa uz naknadu parničnog troska sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi Tužitelj u tužbi od dana 09. veljače 2026. godine postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe čl.2. st. 7. Ugovora o kreditu broj kreditne partije 7104451833, sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika od dana 10.02.2009.godine (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), a kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik ističe da ne spori visinu naplaćene naknade. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predložio tijekom postupka. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva da se utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredba čl. 2. st.7. Ugovora o kreditu. Tužitelj nadalje s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 507,70 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 25.02.2009. godine pa do isplate. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. ➤ Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. 2 Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st.

2. ZKP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZKP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Također, tuženik je upoznao i stavio tužitelju na raspolaganje Odluku o Tarifi naknada za usluge Kreditora, a unutar koje je jasno i razumljivo bilo propisano da naknada za obradu kredita koji je upravo ugovorio tužitelj iznosi 0,70 % od iznosa traženog kredita (toč. B3.4.1.1.Odluke). Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u prilogu dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio 3 svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dokaz: - cit. izvadak iz Upute Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: ➤ operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), ➤ materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), ➤ troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), ➤ povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje

usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno 4 navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i ispladne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. Dokaz: - odluka Suda EU C-621/17 Zbog činjenice da je tužitelji bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „ Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudilist 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "iskoristite još povoljnije uvjete erste kredita-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije

osnovan.“ S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. ➤ Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: “Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?” Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: • odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, • nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, • sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. 6 Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 2009. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2009. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 5 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 25.02.2009. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93.,

107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Odluka Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu (list 6-12 spisa), izvadak iz KLPU broj poduloška 13199, zk.ul. 20208, K.o. Grad Zagreb (list 13 spisa), Uvjerenje o prebivalištu za Mirka Brodnjaka (list 14 spisa), Potvrdu tuženika o naplaćenju naknadi od 13.10.2025. (lit 15 spisa), izvod iz sudske prakse (list 28-54, 60-73, 85-105 spisa), Odluku o Tarifi tuženika (list 55-59 spisa), Obvezne radnje pri odobravanju kredita (list 74-75 spisa) te saslušanjem tužiteljice (list 108 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama nije sporno da su iste dana 10.02.2009. sklopile Ugovor o namjenskom kreditu temeljem kojeg je tuženik kao kreditor odobrio i isplatio tužiteljici kao korisniku kredita iznos kunske protuvrijednosti od 73.000,00 EUR uz redovnu fiksnu kamatu od 7,48%, interkalatnu kamatu po stopi jednako stopi redovne kamate u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja-

6. Čl. 3 i 5. ugovoreno je da je rok otplate kredita 20 godina, a da tražbina po ugovoru dopijeva najkasnije 10.02.2030.

7. Čl. 2. stranke ugovaraju kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.

8. Među strankama nije sporna visina zahtjeva.

9. Sporno je jesu li su naprijed navedene odredbe, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima su ugovorena ulazna naknada, ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat zahtijevanog novčanog iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-

1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, te je li nastupila zastara potraživanja.

10. U svom logičnom i životnom iskazu kojeg sud u cijelosti prihvaća tužiteljica je navela kako je predmetni ugovor zaključila u poslovnici tuženika u Zagrebu, a temeljem kojeg joj je odobren stambeni kredit u iznosu od cca 73.000,00 EUR. Kredit još uvijek otplaćuje. Pročitala je ugovor prije potpisivanja, shvatila je odredbu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, no nisnijeam shvatila odredbu o ulaznoj naknadi. Nije mogla pregovarati o pojedinoj odredbi ugovora pa tako niti o odredbi o ulaznoj naknadi. Nitko joj nije tumačio pojedine odredbe ugovora kao niti javni bilježnik. To je bio unaprijed pripremljeni ugovor u koji su bili uneseni njezini osobni podaci, iznos kredita, kamatna stopa, rok otplate. Nije bila upoznata sa odlukama i tarifama banke, o načinu određivanja naknade i visini iste. Ne zna kada joj je naknada naplaćena ali mislim da je to bilo od iznosa kredita u trenutku isplate no ne sjeća se iznosa naknade. Stan koristi isključivo u privatne svrhe. Nije bila vlasnik obrta niti tvrtke.

11. Prije svega valja reći da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklupa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22. listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

12. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

13. Sama činjenica da je tužiteljica potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužiteljice u kojem navodi da je kredit podigla u

svrhu kupnje stana, a iz samog ugovora je razvidno da je tužiteljici isplaćen kredit za istu svrhu.

14. Nadalje iskazom tužiteljice sud je sa sigurnošću utvrdio da je predmetni Ugovor o kreditu bio sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti joj je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

15. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

16. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbe čl. 2. temeljem koje se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu sa Odlukom o tarifi naknade za usluge kreditora. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine tih naknada. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

17. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljicom o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imala mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužiteljici sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

18. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba čl. 2. temeljem koje se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu sa Odlukom o tarifi naknade za usluge kreditora bila teško razumljiva jer u trenutku sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila upoznata sa parametrima koje utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

19. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene međugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, Ugovor je ništetan.

20. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

21. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročnog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

22. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

23. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da joj nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužiteljici u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

23. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 3 ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

24. Obzirom među strankama nije sporna visina zahtjeva, a ista proizlazi i iz potvrde tuženika od 13.10.2025. (list 15 spisa) u kojoj je navedeno da je prilikom isplate kredita dana 24.02.2009. naplaćena naknada za obradu kredita od 3.825,23 kn, pa radi svega navedenog sud je tužiteljici dosudio na ime plaćene naknade za obradu kredita iznos od 807,70 EUR sa zateznom kamatom od 25.02.2009. do isplate, jer je takva jednostrano određena ugovorna odredbe protivne načelu

savjesnosti i poštenja, pa je sud tužiteljici dosudio navedeno iznose temeljem odredbi čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

25. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena do 31. srpnja 2015. sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a, a u smislu čl. 1165. ZOO-a, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima NN br. 78/15.), a od 01. siječnja 2023. do isplate sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br.114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br. 156/22), tim da je tužitelju dosuđena i zatezna kamata na dosuđeni iznos naknade u biusni od 488,25 EUR, a koja je obračunbata od dana plaćanja naknade tj. 26.11.2008. do 01.09.2025., a što je sud utvrdio iz dostavljenog obračuna kamata kao vjerodostone isprave iz koje je razvidna visina naknade, broj dana zakašnjenja i kamatna stopa po kojoj je kamata obračuna, pa je slijedom navedenog odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom II.

26. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 2 Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

27. Budući da je u sporu tužiteljica uspjela u cijelosti to je tuženik u smislu čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužitelju cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 100,00 EUR, za sastav podneska od 14.04.2026. 100,00 EUR, za pristup na ročište 18.05.2026. 100,00 EUR, za ročište za objavu odluke 50,00 EUR, ukupno 350,00 EUR, uvećano za 25 % PDV-a od 87,50 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i presudu u iznosu od 13,27 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02 , 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13,110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP).

28. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema tužbenom zahtjevu iz tužbe, a koji se odnosi na isplatu u iznosu od 507,70 EUR.

29. Naime Zahtjev na utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijalno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom zahtjevu za isplatu svote od 507,70 EUR.

30. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I. tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022. Revt-156/13 od 7. svibnja 2014., Revr- 475/08 od 27. listopada 2008., Revr-774/05 od 13. prosinca 2005., Revr- 220/04 od 15. rujna 2004. i dr.). Napominje se da se tu ne radi o situaciji u kojoj je naznačeni VPS suviše visoko ili nisko naznačen, na što bi sud po službenoj dužnosti ili po prigovoru protivne strane trebao najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem utvrditi u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a, već da se naznačeni VPS za deklaratorni (preambul) uz kondemnatorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom obračuna troškova.

31. Tužiteljici je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 464,04 EUR, dok je tuženik zbog gubitka spora odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom III i IV.

32. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 22. srpnja 2026. do isplate.

U Zagrebu, 22. srpnja 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi za presudu-13,27 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-1674c**

Kontrolni broj: **01f4d-66106-d520f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.